

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1919/07
13.11.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Dražića, predsednika veća, Vlaste Jovanović, Jelene Borovac, mr Ljubice Jeremić i Biljane Dragojević, članova veća, u parnici tužilje AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tužene Crkve "BB", koju zastupa BA, pravobranilac "VV" episkopije u Beogradu, radi utvrđenja, odlučujući o reviziji tužilje, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. 13655/06 od 21.12.2006. godine, u sednici održanoj 13.11.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. 13655/06 od 21.12.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Četvrtog opštinskog suda u Beogradu P. 5175/02 od 17.2.2006. godine, stavom prvim izreke odbijen je tužbeni zahtev kojim je tužilja tražila da se utvrdi da ima pravo svojine na idealnih 56/100 delova zgrade - kuće GG, što bi tužena dužna bila priznati i trpeti da presuda služi kao osnov za uknjužbu prava svojine tužilji u zemljišnim knjigama, kao neosnovan. Stavom drugim izreke, rešeno je da svaka stranka snosi svoje troškove parničnog postupka.

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž. 13655/06 od 21.12.2006. godine, žalba tužilje je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Protiv pravosnažne presude donesene u drugom stepenu, tužilja je izjavila blagovremenu i dozvoljenu reviziju, zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Tuženi je podno odgovor na reviziju tužilje.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu na osnovu odredbe člana 399. u vezi sa članom 491. stav 1. ZPP („Službeni glasnik RS“, br. 125/04), pa je našao da revizija tužilje nije osnovana.

Nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti. Nisu učinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 12. ZPP, na koje se u reviziji ukazuje, jer pobijana presuda sadrži jasne i potpune razloge o odlučnim činjenicama.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Tokom postupka je utvrđeno da je tužena vlasnik po osnovu nasleđa kuće GG, iza smrti pokojne PP, a po rešenju Četvrtog opštinskog suda u Beogradu O. 248/81 od 24.2.1981. godine. Ovim rešenjem konstituisano je pravo doživotnog uživanja tužilje na spornoj nepokretnosti. Pravosnažnom presudom zbog izostanka od 7.9.1992. godine, tužena je obavezana da o svom trošku izradi projekat i investira sanaciju i adaptaciju kuće ili da u tu svrhu isplati tužilji iznos od 250.000,00 dinara. Tužena nije dobrovoljno postupila po navedenoj presudi, a tužilja nije tražila sudsko izvršenje presude, već je samoinicijativno i o svom trošku izvršila adaptaciju kuće. Građevinska vrednost nove i rekonstruisane zgrade iznosi 1.075.887,60 dinara, a vrednost izvedenih radova iznosi 56% ukupne vrednosti objekta. Tužilja je izvela rekonstrukciju prednjeg dela zgrade gledano sa ulice, a za izvedene radove nije pribavila građevinsku dozvolu.

Imajući u vidu ovako utvrđeno činjenično stanje, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo odbijanjem tužbenog zahteva tužilje kojim je tražila da se prema tuženoj, kao vlasniku po osnovu nasleđa, utvrdi pravo svojine na spornoj kući, sa suvlasničkim udelom od 56% i sa pravom uknjužbe.

Naime, neosnovanost tužbenog zahteva proizlazi iz odredaba člana 20. stava 1. i 24. stava 1. Zakona o osnovama svojinsko-pravnih odnosa, kojima je propisano da se pravo svojine stiče po samom zakonu, a lice koje izgradi građevinski objekat na zemljištu na koje drugi ima pravo svojine, stiče pravo svojine i na zemljištu na kome je građevinski objekat izgrađen, kao i na zemljištu koje je neophodno za redovnu upotrebu tog građevinskog objekta, ako nije znalo niti je moglo znati da gradi na tuđem zemljištu, a vlasnik zemljišta je znao za izgradnju i nije se odmah usprotivio.

U konkretnom slučaju, nisu ispunjeni zakonski uslovi za sticanje prava svojine sa traženim suvlasničkim udelom tužilje na objektu u vlasništvu tužene. Dogradnjom ili adaptacijom tuđeg ili suvlaničkog građevinskog objekta ne stiče se pravo svojine, osim ako zakonom ili ugovorom nije drugačije određeno, a tužilja pravo svojine nije stekla

ni prema zakonu niti je dokazala da je to pravo pisanim ili usmenim ugovorom sa tuženom odredila, što se revizijom neosnovano pobija. U ovom slučaju ne može se primeniti ni izuzetak od pravila da se adaptacijom i dogradnjom ne stiče pravo svojine, jer je isti vezan za savesnost graditelja i postojanje posebnog dela zgrade kao rezultata izvršenih građevinskih radova. Tužilja nije savestan graditelj, što proizlazi iz činjenice da je kao nosilac prava doživotnog uživanja izvršila adaptaciju nepokretnosti čiji je vlasnik tužena, niti je dogradila poseban deo grade koji predstavlja posebnu građevinsku celinu, a samo savestan graditelj dogradnjom stiče pravo svojine na tom posebnom delu, shodno članu 24. stav 1. Zakona o osnovama svojinsko pravnih odnosa, kako to pravilno zaključuju nižestepeni sudovi.

Zato su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su odbili tužbeni zahtev, kojim je tužilja tražila da se utvrdi da je suvlasnik po osnovu gradnje - uloženi sredstava, pa navodi revizije da je tužilja postala suvlasnik ove kuće, po zakonu, nisu osnovani.

Vrhovni sud je odlučio kao u izreci primenom člana 405. stav 1. ZPP.

Predsednik veća - sudija

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

SM